

Daniels Bog – nummer et hundrede og otteoghalvfems

Guddommelige sammenkaldelser og profetiske samordninger: De 144.000's rolle i den eskatologiske ramme i Daniel 11,40

Jeff Pippenger
2024-05-01

Vi indsætter pavedømmets linje, det frafaldne republikanernes linje, det frafaldne protestantismes linje og de hundrede og fireogfyrre tusindes linje i den skjulte historie i Daniel kapitel elleve, vers fyre. Vi behandler for nærværende, at Kristus samler sit folk to gange, og alle fremstillinger af, at Han samler sit folk anden gang, repræsenterer den endelige beseglingsproces for de hundrede og fireogfyrre tusinde.

Når det guddommelige symbol nedstiger i en reformlinje, samler Herren dernæst et udvalgt folk, som efterfølgende prøves. Ved afslutningen af prøveprocessen sker der en spredning, som efterfølges af, at Han samler dette udvalgte folk anden gang, skønt mange lades tilbage, fordi de ikke bestod prøveprocessen. Kristus begyndte at samle sine disciple ved sin dåb, og ved korset blev disciplene spredt. Efter sin opstandelse samlede Han sine disciple anden gang forud for pinsen. Denne linje påviste, at en anden samling fuldbyrdes over de hundrede og fireogfyrre tusinde umiddelbart før søndagsloven, som er forbilledliggjort ved pinsen. Korset identificerer en skuffelse, efterfulgt af en anden samling.

Den anden sammenkomst efter korset begyndte, da Kristus steg ned fra mødet med sin Fader efter sin opstandelse. Når det guddommelige symbol stiger ned, skal Guds folk spise budskabet, og efter at Kristus steg ned, spiste Han sammen med disciplene.

Og det skete, mens han sad til bords med dem, at han tog brødet, velsignede det, brød det og gav dem det. Da blev deres øjne åbnet, og de kendte ham; og han blev usynlig for dem. Lukas 24:30, 31.

Ved den anden samling efter korset „åndede“ Kristus Helligånden på sine disciple.

„Kristi handling, idet han åndede på sine disciple Helligånden og meddelte dem sin fred, var som nogle få dråber forud for det rige skybrud, der skulle gives på pinsedagen.“ Spirit of Prophecy, bind 3, 243.

Ved den anden samling efter skuffelsen den 19. april 1844 trak Kristus sin hånd bort fra fejltagelsen i 1843.

„Disse trofaste, skuffede mennesker, som ikke kunne forstå, hvorfor deres Herre ikke kom, blev ikke efterladt i mørke. Atter blev de ledt til deres bibler for at granske de profetiske tidsperioder. Herrens hånd blev fjernet fra tallene, og fejltagelsen blev forklaret. De så, at de profetiske tidsperioder nåede frem til 1844, og at det samme bevismateriale, som de havde

fremlagt for at vise, at de profetiske tidsperioder udløb i 1843, beviste, at de ville ende i 1844.“ Early Writings, 237.

Ved skuffelsen steg den anden engel ned med et „skrift i sin hånd.“

„En anden mægtig engel fik befaling til at stige ned til jorden. Jesus lagde et skrift i hans hånd, og da han kom til jorden, råbte han: ‘Babylon er faldet, er faldet.’“ Early Writings, 247.

Prøvelsesprocessen, som begyndte med den anden engels ankomst, blev afsluttet ved lejr mødet i Exeter, da Helligånden blev udgydt, og budskabet gik frem som en flodbølge. Denne prøvelsesproces blev tydeligt identificeret efter korset, da tidsperioden frem til Helligåndens udgydelse på pinsedagen blev forudgået af en periode på halvtreds dage, som igen bestod af en periode på fyrre dage, efterfulgt af en periode på ti dage, som blev afsluttet på pinsedagen.

“Guds folk skal uophørligt række op til ham i bøn. Det var først efter, at de første disciple havde tilbragt ti dage i ydmyg bøn, efter at alle uoverensstemmelser var blevet lagt bort, og de havde forenet sig i dyb hjerteransagelse og i bekendelse og bortlæggelse af synder og i at slutte sig sammen i helligt fællesskab, at Helligånden kom over dem, og Kristi løfte blev opfyldt. Der fandt en vidunderlig udgydelse af Helligånden sted. Pludselig lød der fra himmelen en lyd som af et fremfarende, vældigt stormvejr, og den fyldte hele huset, hvor de sad. ‘Og samme dag blev der lagt omkring tre tusind sjæle til dem.’” Review and Herald, 11. marts 1909.

I de fyrre dage var Kristus til stede og underviste disciplene, og derpå steg Han op. De ti dage, som fulgte, var en forberedelsesperiode forud for Helligåndens pinseudgydelse. De fyrre dages undervisning, som fulgte efter korset, svarer til perioden fra den 19. april 1844 til begyndelsen af lejr mødet i Exeter den 12. august 1844. De ti dage, som gik forud for pinse, repræsenterede tiden fra den 12. til den 17. august 1844, da milleritterne samledes i enhed om Midnatsråbets budskab, fremført af Samuel Snow. På det lejr møde blev to klasser åbenbaret, og kun den ene klasse modtog pinseudgydelsen ved mødets afslutning. I den periode, som er repræsenteret ved de fyrre dage, modtog den ene klasse undervisningen, mens den anden klasse afviste undervisningen. Da Midnatsråbet kom, havde den ene klasse olien, den anden havde den ikke.

»Mens brudgommen tøvede, blev de alle døsig og faldt i søvn.« Ved brudgommens tøven fremstilles den tid, da Herren blev forventet, skuffelsen og den tilsyneladende forsinkelse. I denne tid med usikkerhed begyndte de overfladisk og halvhjertedes interesse snart at vakle, og deres anstrengelser at slappes; men de, hvis tro byggede på et personligt kendskab til Bibelen, havde en klippe under deres fødder, som skuffelsens bølger ikke kunne skylle bort. »De blev alle døsig og faldt i søvn;« den ene klasse i ubekymrethed og opgivelse af deres tro, den anden klasse i tålmodig venten, indtil klarere lys måtte blive givet. Men i prøvelsens nat syntes de sidstnævnte dog til en vis grad at miste deres nidkærhed og hengivenhed. De halvhjertede og overfladiske kunne ikke længere støtte sig til deres brøders tro. Enhver må stå eller falde for sig selv.« The Great Controversy, 395.

I de ti dage op til pinsen og under Exeter-lejr mødets periode samlede Kristus sit folk for anden gang, før dette folk bar Hans budskab ud til verden. Da den tredje engel steg ned den 22. oktober 1844, blev den lille hjord atter skuffet og spredt, men en undervisningsperiode begyndte den 22.

oktober 1844, idet Kristus førte sit folk ind i det Allerhelligste. I 1849 udrakte Herren sin hånd for anden gang for igen at samle dem, som Han havde samlet ud fra skuffelserne den 19. april og den 22. oktober 1844.

I 1844 vedrørte undervisningen det budskab, som den tredje engel havde i sin hånd, da han steg ned, men i den „periode af tvivl og usikkerhed“, som fulgte efter den store skuffelse, fór mange vild. I 1849 blev arbejdet med at samle den lille spredte hjord indledt, men det, som blev anskueliggjort ved denne historie, var nederlaget i 1863 og det første Kadesh for det moderne Israel. Den fremtidige sejr for de hundrede og fireogfyrre tusinde og deres gerning ved det andet Kadesh blev forsinket.

Da Herren steg ned den 11. september 2001, samlede Han sit folk i de sidste dage, gav dem sin åndelige føde at spise, åndede sin Ånd over dette folk, idet Han begyndte at stænke sens regn, og Han indledte også en prøveproces, som førte frem til den 18. juli 2020, da Hans folk i de sidste dage blev skuffet og adspredt. I tre og en halv dag var de døde på gaden. Både de tre og en halv dag og fyrre-dages-perioden på Kristi tid repræsenterer en ørken. Den er også fremstillet ved perioden fra den 19. april 1844 til den 12. august 1844 og også perioden fra den 22. oktober 1844 til 1849.

Fra juli 2023 indtil søndagsloven, som er de ti dage, der gik forud for pinse, stemmer lejrstævnet i Exeter fra den 12. august til den 17. august og perioden fra 1849 til 1863 alle overens med hinanden. De repræsenterer perioden for den anden indsamling af Guds folk i de sidste dage. Perioden fra skuffelsen til Helligåndens udgydelse er opdelt i to tydeligt adskilte perioder.

Inden for den skjulte historie i vers fyrre i Daniels bog, kapitel elleve, er linjen af frafalden protestantisme (den navnkundige kirke), linjen af laodikeisk Syvendedags Adventisme (navnkundig adventisme), linjen af katolicisme og linjen af sand protestantisme alle repræsenteret. Disse fire linjer illustrerer sand protestantisme i strid med en trefoldig forening af dragen (Judas), dyret (katolicismen) og den falske profet (frafalden protestantisme).

Inden for den selvsamme skjulte historie fremstilles også den frafaldne republikanernes linje. Inden for denne linje fremstilles en strid mellem det demokratiske parti (dragen) og det republikanske parti (dyrets billede). Det republikanske parti skal gå forrest i dannelsen af dyrets billede, og ved således at gøre det giver det til kende de profetiske kendetegn ved dyret (pavedømmet). I Guds Ord gives pavedømmet, som er nordens konge og også dyret, Egypten (dragen) som betaling for ydede tjenester, fordi det af Gud blev anvendt som et redskab til dom.

Menneskesøn, Nebukadrezar, Babylons konge, lod sin hær udføre et stort arbejde mod Tyrus; hvert hoved blev skaldet, og hver skulder blev hudløs; dog fik han ingen løn, ej heller hans hær, for Tyrus, for det arbejde, som han havde udført imod det. Derfor siger den Herre Gud således: Se, jeg vil give Ægyptens land til Nebukadrezar, Babylons konge; og han skal bortføre dets mængde og tage dets bytte og tage dets rov; og det skal være lønnen for hans hær. Jeg har givet ham Ægyptens land for det arbejde, hvormed han tjente imod det, fordi de virkede for mig, siger den Herre Gud. På den dag vil jeg lade hornet skyde frem for Israels hus, og jeg vil give dig åbning af munden midt blandt dem; og de skal kende, at jeg er Herren. Ezekiel

29:18–21.

Nebukadnezar, som i dette skriftsted er kongen i nord, får landet Egypten som sin løn og er således et forbillede på, at pavedømmet i de sidste dage gives Egypten, som er dragen, som er de ti konger, De Forenede Nationer, der bliver enige om at give deres syvende rige til dyret for en kort stund.

Og de ti horn, som du så på dyret, disse skal hade skøgen og gøre hende øde og nøgen, og de skal æde hendes kød og opbrænde hende med ild. For Gud har lagt det i deres hjerter at fuldbyrde hans vilje og at være enige og give deres rige til dyret, indtil Guds ord skal være opfyldt. Åbenbaringen 17,16-17.

Denne profetiske betaling er også fremstillet i Daniel kapitel elleve, vers toogfyrre.

Og han skal også udstrække sin hånd mod landene; og Egyptens land skal ikke undslippe.
Daniel 11,42.

Pavedømmet sejrer over dragens magt i tiden for den sildige regn, for denne gengældelse fuldbyrdes „på“ den „dag“, da Gud „lader hornet for Israels hus skyde frem“. Det er regnen, der får Guds Israel til at skyde frem, og den dag begyndte den 11. september 2001, som var østvindens dag.

De, som udgår fra Jakob, skal slå rod; Israel skal blomstre og skyde knopper og fylde verdens overflade med frugt. Har han slået ham, som han slog dem, der slog ham? Eller er han blevet dræbt efter samme nedslagtning som dem, der blev dræbt af ham? Med måde, når det skyder frem, går du i rette med det; han holder sin stride storm tilbage på østvindens dag. Derfor skal Jakobs misgerning sones; og dette er hele frugten af, at hans synd bliver taget bort: når han gør alterets sten til kalksten, som knuses til støv, skal asjerapælene og afgudsbillederne ikke blive stående. Esajas 27:6–9.

Egypten gives til det pavelige dyr, når den sildige regn udgydes. Den sildige regn begyndte at dryppe, da østenvinden, som repræsenterer islam i det tredje ve, blev „standset“ eller holdt tilbage den 11. september 2001. Da begyndte regnen at blive tilmålt (dryppet) over Israel, idet de begyndte at skyde knopper. Ved søndagsloven, når det tredje ve kommer igen, udgydes den sildige regn uden mål. Mellem den 11. september 2001 og den snart kommende søndagslov bliver „Jakobs misgerning“ rensset bort, og det hebraiske ord „renset bort“ betyder „gjort soning for“. Ved søndagsloven gives Egypten (dragen) til det pavelige dyr, idet de ti konger begår utugt med pavedømmet ved at danne et verdensomspændende billede af dyret.

Før søndagsloven, under beseglingstiden for de hundrede og fireogfyrre tusind, danner det frafaldne republikanske horn et billede af dyret sammen med det frafaldne protestantiske horn, og i denne profetiske linje får det republikanske parti overhånd over det demokratiske parti, for det demokratiske parti er en dragemagt, og det republikanske parti er den magt, som danner et billede af pavedømmet.

Inden for jorddyrets profetiske historie identificeres enden på Det Demokratiske Parti og enden på Det Republikanske Parti. Disse to partier udgør republikanismens horn, men de identificerer en indre kamp, som gennemløber hele jorddyrets historie. Dette horn (republikansk) rummer et indre

mikrokosmos af jorddyrets to horn.

I vidnesbyrdet om medernes og persernes rige var det det sidste horn, der skød højere op; og det Demokratiske Parti begyndte først i Amerikas historie, men til sidst skyder det Republikanske Parti højere op og får overtaget over demokraterne. I historien om den sene regn, som begyndte den 11. september 2001, steg de globalistiske, drageinspirerede demokrater op af afgrunden i Åbenbaringen kapitel elleve og dræbte republikanerne ved at stjæle valget i 2020. Deres krig mod Trump (og republikanerne) begyndte, da han bekendtgjorde sit kandidatur i 2015, og den blev kun mere intens fra det tidspunkt og frem.

Da Demokraterne stjal valget i 2020, iværksatte de derefter Pelosi-retssagerne; men da Trump bekendtgjorde sin tredje kampagne i 2022, kom frygt over Demokraterne, og deres vrede tiltog kun, og de gik derefter imod Trump og hans tilhængere med stor harme, for de vidste, at deres tid var kort. De fejrede hans død, men da han rejste sig op, faldt stor frygt over dem.

Og når de har fuldendt deres vidnesbyrd, skal dyret, som stiger op af afgrunden, føre krig imod dem og overvinde dem og slå dem ihjel. Og deres døde legemer skal ligge på gaden i den store stad, som i åndelig betydning kaldes Sodoma og Egypten, hvor også vor Herre blev korsfæstet. Og mennesker af folk og stammer og tungemål og nationer skal se deres døde legemer i tre dage og en halv og ikke tillade, at deres døde legemer lægges i grave. Og de, som bor på jorden, skal glæde sig over dem og fryde sig og sende gaver til hinanden; fordi disse to profeter plagede dem, som boede på jorden. Og efter tre dage og en halv kom livets Ånd fra Gud ind i dem, og de stod på deres fødder; og stor frygt faldt over dem, som så dem. Åbenbaringen 11:7–11.

Den periode, der markerer enden på det Demokratiske parti, strækker sig fra Bidens indsættelse i 2021 til Trumps indsættelse i 2025. Perioden begyndte med Pelosi-retssagerne, som var rent forfatningsstridige og fuldstændig af politisk karakter. Denne historie, der repræsenterer den sjette præsidents død fra endetidens begyndelse i 1989 til den ottende præsident, som er af de syv, begyndte med politiske retssager (Pelosi-retssagerne), og den ender med det Demokratiske partis død og et andet sæt Pelosi-retssager, idet de politiske mål vendes om.

Illustrationen af historien findes i Åbenbaringens ellefte kapitel, som fandt sin første opfyldelse i den franske revolution. Den franske revolution er det klassiske historiske eksempel på den guillotineprægede form for politisk krigsførelse, som kendetegner, at ét regerende parti dræber et andet og derpå selv bliver styrtet fra magten og forfulgt.

Perioden fra Bidens indsættelse og Pelosi-retssagerne til Trumps anden indsættelse og omgørelsen af Pelosi-retssagerne identificerer afslutningen på Det Demokratiske Parti, og den identificerer, hvornår Trump gentager iværksættelsen af et sæt præsidentielle dekretter, som blev forbilledliggjort ved Alien and Sedition Acts. Iværksættelsen af disse præsidentielle dekretter vil indlede de anden Pelosi-retssager og identificere begyndelsen på den periode, hvor dyrets billede for alvor begynder. Denne periode ender ved håndhævelsen af søndagsloven; perioden begynder altså med præsidentielle dekretter, der svarer til Alien and Sedition Acts, og ender med søndagsloven. Det er dér, Det Republikanske Parti ender.

Begge perioder, som repræsenterer afslutningen på først det demokratiske parti og dernæst det republikanske parti, er profetisk forbundet og fremstilles ved perioden på toogtyve år fra 1776 til 1798. Denne periode har tre vejmærker: Uafhængighedserklæringen i 1776, tretten år senere Forfatningen, efterfulgt af Alien and Sedition Acts af 1798. Disse tre vejmærker finder deres opfyldelse i det demokratiske og det republikanske partis linje, skønt anvendelsen af det andet og tredje vejmærke ligger på et forskelligt punkt i hver linje.

Vi vil forklare disse vejmærker og deres opfyldelser i den næste artikel.

"Der er kun to parter; Satan virker med sin forvredne, bedrageriske magt, og gennem stærke vildfarelser fanger han alle dem, som ikke bliver i sandheden, som har vendt øret bort fra sandheden og vendt sig til fabler. Satan selv blev ikke i sandheden; han er lovløshedens hemmelighed. Ved sin list giver han sine sjælefordærvende vildfarelser et skær af sandhed. Heri ligger deres magt til at bedrage. Det er, fordi de er en forfalskning af sandheden, at Spiritismen, Teosofien og lignende bedrag får en sådan magt over menneskers sind. Heri viser Satans mesterlige virke sig. Han udgiver sig for at være menneskets Frelser, menneskeslægts velgører, og således lokker han desto lettere sine ofre til undergang."

„Vi advares i Guds ord om, at søvnløs årvågenhed er sikkerhedens pris. Kun på sandhedens og retfærdighedens lige vej kan vi undslippe fristerens magt. Men verden er fanget i snaren. Satan udfolder sin dygtighed i at udtænke planer og metoder uden tal for at gennemføre sine hensigter. Forstillelse er hos ham blevet en fin kunst, og han virker under dække af en lysets engel. Guds øje alene gennemskuer hans anslag for at besmitte verden med falske og ødelæggende principper, som på deres overflade bærer skinnets af ægte godhed. Han arbejder på at indskrænke religionsfriheden og på at indføre en form for slaveri i den religiøse verden. Organisationer, institutioner vil, hvis de ikke bevares ved Guds kraft, arbejde under Satans diktat for at bringe mennesker under menneskers herredømme; og svig og list vil bære skinnets af nidkærhed for sandheden og for Guds riges fremme. Hvad som helst der i vor praksis ikke er så åbent som dagen, hører til den ondes fyrstes metoder. Hans metoder praktiseres endog blandt syvendedagsadventister, som gør krav på at have den fremadskridende sandhed.“

„Hvis mennesker modstår de advarsler, Herren sender dem, bliver de endog ledere i onde handlinger; sådanne mennesker tager sig den ret at udøve Guds prærogativer—de formaster sig til at gøre det, som Gud selv ikke vil gøre, når det gælder om at søge at beherske menneskers sind. De indfører deres egne metoder og planer, og gennem deres misopfattelser af Gud svækker de andres tro på sandheden og indfører falske principper, som vil virke som surdej til at besmitte og fordærve vore institutioner og menigheder. Alt, hvad der sænker menneskets opfattelse af retfærdighed og billighed og upartisk dom, enhver opfindelse eller forskrift, der bringer Guds menneskelige redskaber under menneskelige sinds herredømme, svækker deres tro på Gud; det skiller sjælen fra Gud, for det leder bort fra den strenge retskaffenheds og retfærdigheds vej.

„Gud vil ikke stadfæste nogen ordning, hvorved mennesket blot i den mindste grad skal herske over eller undertrykke sin medmenneske. Det eneste håb for det faldne menneske er at se hen til Jesus og modtage ham som den eneste Frelser. Så snart et menneske begynder at gøre sin egen regel til en jernregel for andre mennesker, så snart det begynder at spænde mennesker for

og drive dem efter sit eget sind, vanærer det Gud og bringer sin egen sjæl og sine brødres sjæle i fare. Det syndige menneske kan kun finde håb og retfærdighed i Gud; og intet menneske er retfærdigt længere, end det har tro på Gud og bevarer den levende forbindelse med ham. En markens blomst må have sin rod i jorden; den må have luft, dug, regnbyger og solskin. Den vil kun trives, når den modtager disse fordele, og alle kommer de fra Gud. Således er det med mennesker. Vi modtager fra Gud det, som tjener sjælens liv. Vi advares mod at stole på mennesker eller gøre kød til vor arm. En forbandelse udtales over alle, som gør dette.“ The 1888 Materials, 1432–1434.